

Чему нас је научио

Пише: Драгомир Антонић
четвртак, 03 децембар 2009 13:10

(Политика, 03.12.2009)

Порука коју нам је оставио патријарх Павле

Никад више људи на улицама Београда, а никад већи мук, док је трајала сахрана патријарха Павла. Стоје тихо, усправно, молитвено, поносно.

Мисли су упућене ка вечним питањима: Шта је човек? Одакле долази? Има ли ичега тамо где одлази?

Не знају одговор, али осећају да малени, уснули и у сандук положени човек то зна.

Досад смо од предака слушали или у бајкама читали како нас је Он, прерушен у некаквог маленог и скромног сиромашка знао походити. Неки су га с љубављу дочекивали, други осорно пред њим врата затварали, а трећи од тога научну теорију направили. Оно што су нам преци у наследство оставили, а ми им нисмо веровали, сада се остварило.

Више се не може сумњати да ли Он постоји. Како да не постоји кад смо Га гледали, слушали и на крају, на вечни пут испратили!

Оно што ме мучи јесте што нам раније није рекао ко је. Јесте да је служио, радио, говорио, пешачио, писао као да није са овога света, али могао нам је то јасније и одлучније рећи.

Многи, који му нису ни принети, говорили су да су баш они Онај; није им се веровало. С

Чему нас је научио

Пише: Драгомир Антонић
четвртак, 03 децембар 2009 13:10

разлогом. Нико их се више и не сећа.

Њему би веровали, али Он то никад није изустио, а могао је.

Зато се сад и питам, што ли је нас, Србе, изабрао да са нама овоземаљски, а веома дуг живот проведе?

Било је много лепших, богатијих и за живот угоднијих места него што је Србија. Гледајући, слушајући, читајући разноразне медије свуд је било бољих племена, народа и људи него што их је било овде. А он изабрао баш нас. Зашто?

Многи су долазили да нам помогну. Кад би се овајдили, нестајали су. Руку на срце, неки су и остали. Верују да се још понешто може узети.

Сви су последњих деценија трговали, само Он није. Нити је продавао, нити куповао. Није се могао нигде ни уградити. Макар је ципеле могао купити. Нико му не би замерио.

Зашто је баш нас, Србе, изабрао и са нама сву голготу двадесетог и почетак овога века прошао?

Ружну реч ником упутио није. На освету позивао није. Није се жалио нити проклињао. Трпео је и молио се. Мучио се са нама, и то дуго. Не због себе већ због нас. Знао је да ће нама много времена бити потребно, да очито видимо, а гласно изречено чујемо. Кад се уверио да смо ми Срби добар народ, блажено осмехнутог лица уснуо је у Господу или је Господ уснуо у њему.

У сну се све десило.(Како су нам преци говорили, а бајке забележиле.)

Чему нас је научио

Пише: Драгомир Антонић
четвртак, 03 децембар 2009 13:10

Сестре које се од њега нису одвајале, само су тог трена скренуле поглед са Њега и Он је отпутовао. Да ли је отишао сам или га је Он одвео. Како ћемо знати да нису једно?

Ето нове приче за наше потомке. Поставићемо питање, а они ће тражити одговор. Ако су двојица, шта Један Другом имају причати. Ако су један, онда смо ми трећи. Животворни сведоци.

Сво време света је пред Њима и пред нама.

Ми, Срби не смемо Га заборавити.

Докле је Он добацио ми се не можемо ни примаћи. Његову доброту нећемо достићи.

Али можемо много тога учинити. Можемо бити уљудни, пажљиви, поносни, као што смо били док су жалосни дани трајали. Наставимо на исти начин. Будимо, свако за себе, за тун скромнији. За једну пару милосрднији. Прећутимо бар једну ружну реч. Једну лаж не изговоримо. Не гневимо се кад истину чујемо. Саслушајмо саговорника. Помозимо другом.

Никад није касно да се буде бољи.

Он нам је доказао да Господ и Небеско царство постоје. Свако ће поново пред Њега. Немојмо да се стидимо.